

Книгата е носител на наградата „Христо Г. Данов“ за 2014г.
в категория „Детска литература“.

Книгата е създадена в партньорство с международната организация „СлоуФуд“ като част от работата им по издирване и съхраняване на кулинарните традиции на местните общности и популяризиране на ново качество на живот в съзвучие с природата и културната памет.

©Анна Бодакова

©Дара Варадинова

©Десислава Димитрова

©Зорница Христова

Илюстрация и оформление : ©Алена Маркова

Редактори: Петя Кокудева, Марин Бодаков

Коректор: Севда Дразоева

Българска, второ издание 2022 г.

ISBN 978-954-92708-9-1

Вкусна география

Анна Бодакова • Дара Варадинова • Десислава Димитрова • Зорница Христова
Илюстрации Аля Маркова

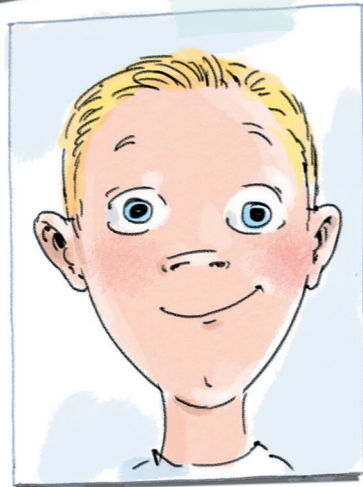

издателство
точка

Марти

Баба

Тони

Мая

23-и февруари, Марти София

Ако бях си признал, това нямаше да се случи.

Как обаче да кажеш, че имаш двойки по география, защото за един срок си се влюбил в шест различни момичета, но ни едничко от тях не е разбрало за съществуването ти? Особено ако си тийнейджър... добре де, почти-тийнейджър.

Затова си поех гъх и казах:

– Ама този учебник е написан на патагонски! Нищичко не разбирам. И учителят не обяснява добре. А на всичкото отгоре ме мрази.

Това последното го добавих, за да дам на мама шанс да поспори. След като ме убеди, че учителите не мразят децата, тя на драго сърце се съгласи с останалото – доволна, че все пак бележи напредък във възпитанието ми. Пък и всички казват, че учебниците са ужасни, как да не ми повярва? Може би в крайна сметка ще ме вземе на ски. Нищо, че не мога да карам. В хотела телевизор нали има?

24-и февруари, Марти София

Нашите заминават на ски. Без мен. Аз оставам вкъщи да поуча по география... с баба, която умеела да обяснява, със сигурност не ме мразела и обещала да ми намери най-суперския учебник. Не че не харесвам баба, особено когато ме взима от училище с колата си, а съучениците ми надничат да видят истинска фотография от "Нешънъл джиографик България". И все пак.

Да прекарам ваканцията, превит над учебника, докато баба ми виса над главата. Безценно, а?

Единственото ми утешение е, че братовчед ми Тони го чака същото.

25-и февруари, Марти София

Нашите ме стовариха у бабини и отпрашиха на ски. Тръгнах да си разопаковам багажа, но баба каза да не бързам. Първо да съм се явял край кухненската маса. Взимам си учебника и се затътрям натам. Ужас, почва се.

Заварвам Тони невъзмутимо да нагъва палачинки. Този човек няма никакъв усет за трагичното.

Баба ми взима учебника и отваря наслуки. Проточвам врат да надникна, в случай, че вземе да ме изпитва. „Рила е най-високата планина на Балканския полуостров.

Намира се в югозападната част на страната. Връх Мусала се издига на 2925 метра...”

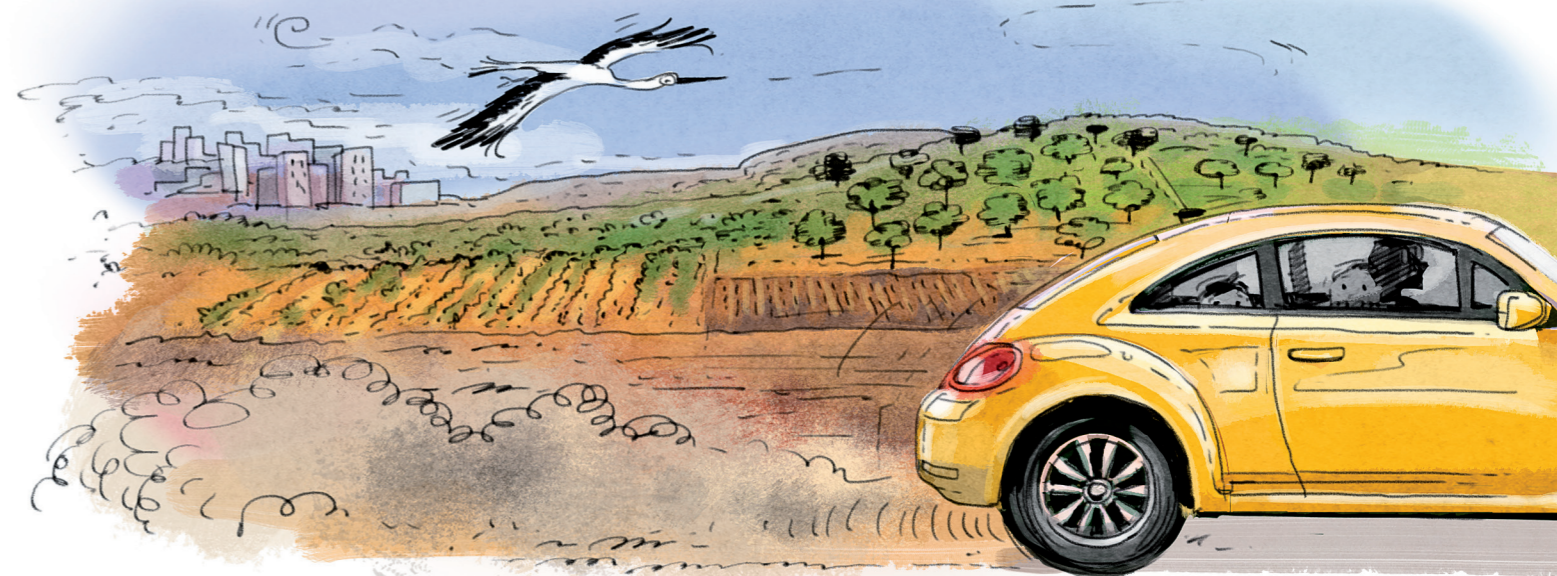
За моя изненада баба хлопва учебника и кимва.

– Наистина е ужасен. Изяждай си палачинката и отиваме да купим нов.

25-и февруари, късно следобяд, Марти (в колата)

Става все по-странно и по-странно. Вече два часа пътуваме с колата на баба извън София. Край пътя виждам крави и овце, тук-там крайните квартали на някое градче с жилищни блокове и олющени фабрики, ниви и дървета, но със сигурност нито една книжарница. И защо взехме багаж? Нали тръгнахме за учебник?

– Нали тръгнахме за учебник? – питам баба. Тони се ослушва. Май изобщо не споделя мрачните ми предчувствия, защото през цялото време подскача радостно и ми сочи я магаре, я щъркел.

Баба кимва и спира в следващото градче, пред неузгодна книжарничка с котка на стъпалата. Котката мързеливо дояжда закуската на стопанката си. Този учебник трябва да е много рядко издание, щом бихме път чак дотук. Може да е направо за студенти или някоя антикварна тухла със стар правопис и изречения, заплетени като кабела на слушалките ми. За моя изненада баба носи новичко оранжево книжле с лъскави твърди корици. Няма автор, няма заглавие, няма и...

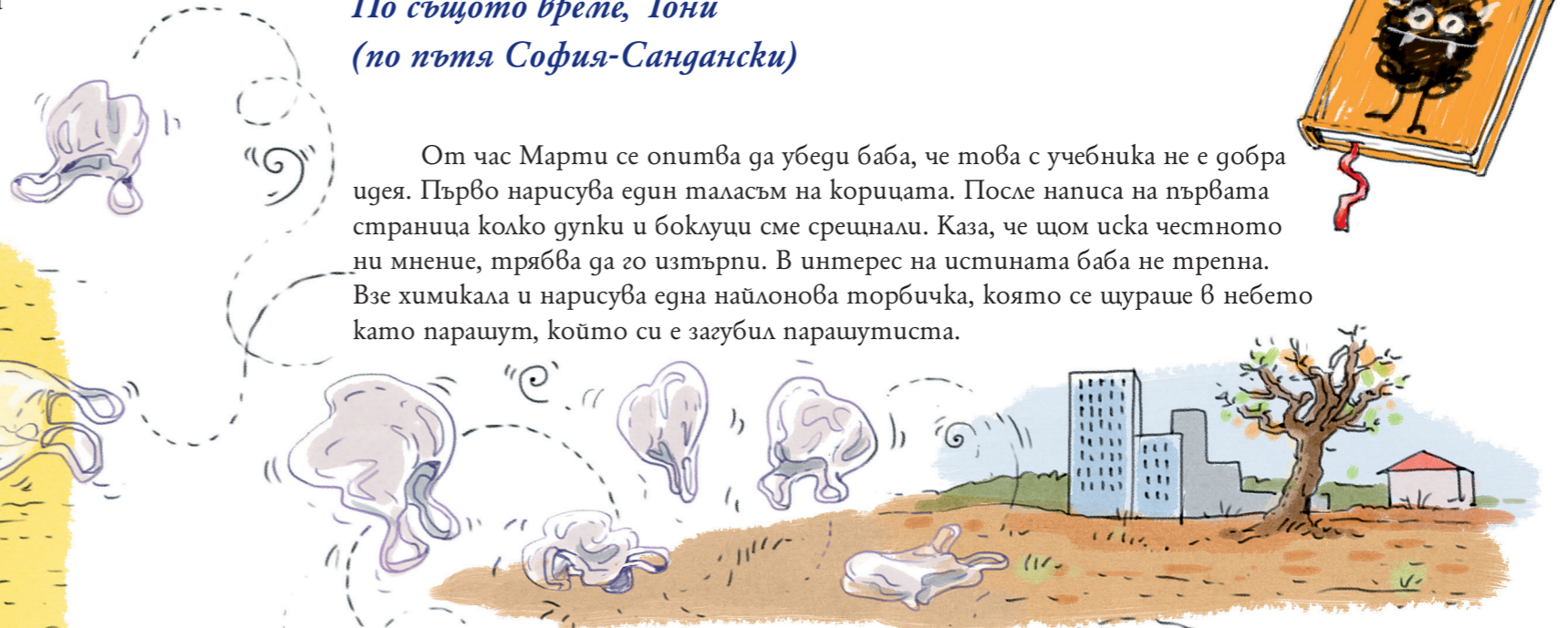

— Ама тук няма нищо написано!!! - викваме в един глас с братовчед ми. Страниците на учебника са чистак бели. - Ти си ни купила ТЕФТЕР!

— Не тефтер, а учебник - отговаря ни баба. - Вие ще го напишете.

По същото време, Тони (по пътя София-Сандански)

От час Марти се опитва да убеди баба, че това с учебника не е добра идея. Първо нарисувва един таласъм на корицата. После написа на първата страница колко гупки и боклуци сме срещнали. Каза, че щом иска честното ни мнение, трябва да го изтърпи. В интерес на истината баба не трепна. Взе химикала и нарисувва една найлонова торбичка, която се шураше в небето като парашут, който си е загубил парашутиста.

Малко по малко обаче блоковете и торбичките покрай нас оредяха, изоставените фабрики се изгубиха зад нас, а в далечината се заредиха побелели планини. Значи все пак отиваме на пътешествие за ваканцията. Затворих очи и се загърнах в якето си. Сънувах, че съм мравка, която пъпли по страниците на бабиното списание, но не може да разбере какво пише там, защото буквите са замиснати от едно парче кифла.

